

Chvála Kristu, bratři a sestry

To, co držíte v rukou, nazval otec Posád „Nultým číslem Zdislavy“. Pozorným neuniklo, že si Zdislava dala téměř půlroční přestávku. Důvodů je několik a není třeba je tu vypisovat, protože tak to v životě, v naší zemi, ale i v naší diecézi chodí. Přes všechnu dobrou vůli občas něco nevychází a něco se nedaří přesto, že při nás Hospodin bezpochyby stojí.

Něco musí skončit, aby to nové mohlo vykvést. A tak, bratři a sestry – a zvláště vy, kteří máte Zdislavu předplacenou – přijměte omluvu a vězte, že

o předplatné nepřijdete, jednoduše se vaše předplatné prodlužuje.

Mimo nového čísla Zdislavy se staly další události, které posunuly naši diecézi zase o krok kupředu. Dlouho neřešená situace kolem otce Pavla Posáda – nyní světicího biskupa českobudějovického – se, chvála Pánu, vyřešila. Více vám k tomu řekne následující dvoustrana s dopisy biskupů Dominika Duky a Pavla Posáda. Já k tomu mohu pouze dodat, že při nedělní mši 17. února v litoměřické katedrále, kterou celebroidl právě otec Pavel a kde

se oba dopisy četly, sklídl na závěr mše po krátké řeči upřímný a dlouhý potlesk od svého „ovčince“.

A jsme u poslední novinky, která nás překvapuje už dva tisíce let. Za pár týdnů bude náš Pán vzkříšen. My teď prožíváme postní období – o tom, jak je prožíváme je anketa uvnitř čísla. Tímto zdravím farníky ze Stráže nad Nisou a bratra otce Pavla Macha. Bůh nám všem žehnej, ať je naše postní obnova upřímná a opravdová, abychom byli vzkříšení s naším Pánem.

Petr Hudeček

Příští číslo bude celobarevné a bude věnováno otci Pavlu Posádovi

Z prvního kněžského svěcení, které otec Pavel Posád jako biskup udělil Pavlu Machovi v Litoměřicích.
Foto Petr Hudeček

**LIST OTCE BISKUPA DOMINIKA DUKY OP,
apoštolského administrátora litoměřické diecéze****(Hradec Králové, 30. 1. 2008)**

Milý otče biskupe Josefe, pane generální vikáři, spolubratři v kněžské a jáhenské službě, drazí věřící, sestry a bratři v Kristu,

je mou povinností poděkovat otci biskupu Pavlu Posádovi za jeho veškerou obětavou práci ve Vaší litoměřické diecézi. Následování Krista je také následováním našeho Pána na jeho cestě křížové. Jak víte, z rozhodnutí Svatého otce Benedikta XVI. byl otec biskup Pavel jmenován pomocným biskupem v Českých Budějovicích, a to po zvážení všech okolností pro dobro diecéze a pro dobro otce biskupa samotného.

Po téměř čtyři roky jste se s otcem biskupem Pavlem setkávali při různých církevních slavnostech, spolu s ním slavili liturgii, naslouchali jeho promluvám a katechezi.

Litoměřická diecéze, která do roku 1945 mohla být nazývána perlou náboženského, kulturního, ale i ekonomického života Čech, se v důsledku 2. světové války a následného odsunu věřících německého jazyka ocitla v opravdu těžké situaci. Základní dík za její tehdejší obnovu patří nezapomenutelnému zesnulému biskupu Štěpánu kardinálu Trochtovi. Vzhledem k totalitnímu režimu, který před 60 lety nastolila Komunistická strana Československa, nemohly tenkrát být provedeny potřebné kroky, které by zajistily důslednou a efektivní obnovu náboženského a kulturního života diecéze. Naopak toto období prohloubilo duchovní i materiální devastaci severních Čech.

Otec biskup Josef Koukl se ujal ve zlomových letech náročného vedení diecéze, o kterém svědčí mimo jiné obnovení diecézní struktury a řada opravených kostelů a far. Jedině on sám by nám mohl dosvědčit, kolik ho to stálo osobního úsilí. 8. listopadu 2001 dovršil 75 let věku, což je doba, kdy diecézní biskup podává Svatému otci rezignaci. Svatý otec Jan Pavel II. prodloužil jeho službu o další dva roky. K tomu se mu však přidaly zdravotní pohybové potíže, které vyústily v podstoupení chirurgických operací. Znamená to, že do jisté míry od roku 2001 diecéze žije v určitém očekávání.

Naděje, kterou znamenala konsekrace otce biskupa Pavla, byla však oslabena jeho nemocí. Náročné úkoly, před kterými diecéze stála od okamžiku jeho svěcení, se týkají zvláště nesnadné oblasti personální a potřebných změn, které znamenají veliký nápor na zdraví ordináře diecéze. Po velmi důkladném a dlouhém zvažování přistoupil Svatý otec ke svému kroku. Ze strany apoštolské nunciatury předtím proběhly konzultace s biskupy, kněžími i některými laiky a odbornou částí veřejnosti. Bylo i mojí povinností ve svědomí informovat o stavu diecéze.

Mé působení jako apoštolského administrátora je provizorium, které nedovoluje potřebné kroky ve vedení diecéze, a to jak v oblasti personální, tak organizační a ekonomické. Tím diecéze opravdu trpí. Prosím Vás, abychom si společnou modlitbou vyprosili brzké ukončení nastalé situace uvolněného biskupského stolce a jmenování nového pastýře. Prosím Vás o plnou podporu generálního vikáře Mons. Karla Havelky, na kterém leží celá tíha těchto let. Otce biskupa Josefa prosím o pontifikální bohoslužby, biřmování a účast na diecézních slavnostech, což vyjádří potřebnou bratrskou kontinuitu. Otcí biskupu Pavlovi děkuji za trpělivost a odvahu přijmout dané řešení s prosbou, abychom i nadále spolupracovali v apoštolském společenství naší církve, které jsme dali slib věrné služby.

S pozdravem a přáním Božího požehnání Vás

+ Dominik Duka OP,
biskup královéhradecký
a apoštolský administrátor
litoměřické diecéze

SLOVO OTCE BISKUPA PAVLA POSÁDA NA ROZLOUČENOU S DIECÉZÍ LITOMĚŘICKOU

Drazí spolubratři kněží a jáhnové,
drazí bratři a sestry v Kristu,

když jsem se před čtyřmi roky, v den biskupského svěcení 28. února 2004 ujímal litoměřické diecéze, mnozí hovořili o dlouhé době, která mě čeká ve službě litoměřického biskupa. Ochotně jsem přijal celou diecézi jako Pánovu vinici, o kterou mám pečovat jako o stádece, za které chci položit i svůj vlastní život. Od prvního okamžiku jsem přijal myšlenku, že Litoměřice budou místem mého posledního spočinutí. Přijal jsem diecézi bez výhrad a jakýchkoli předsudků, které o diecézi kolovaly. Počáteční nemoc jsem chápal jako kříž, který měl prohloubit můj duchovní život a ještě podstatněji mne sjednotit s Kristem ukřižovaným a zmrtvýchvstalým.

Po téměř zázračném a úplném uzdravení jsem od počátku projevoval vůli konečně se pustit do práce, kterou bylo potřeba v diecézi konat. Místo toho jsem zažil více jak dva roky marného úsilí o navrácení mých pravomocí k řízení diecéze, které přešly 6. listopadu 2004 na apoštolského administrátora Mons. Dominika Duku OP, biskupa královéhradeckého.

Ujišťuji Vás, že jsem o řízení diecéze usiloval s největším nasazením a podle svého nejlepšího svědomí, neboť jsem byl přesvědčen, že je to tak správné.

Místo úplného navrácení administrativních kompetencí jsem byl 26. ledna 2008 jmenován pomocným biskupem v Českých Budějovicích.

Chci Vás ujistit, že ačkoli bylo mou touhou pokračovat v započaté práci, přijímám toto rozhodnutí absolutně bez hořkosti nebo pocitu křivdy.

Chci poděkovat všem, kdo po celou dobu, a zvláště nyní, stáli věrně při mně, zároveň děkuji všem za bratrskou spolupráci a přeji diecézi, aby všechno dobré, co Bůh skrze mou službu započal, dozrálo ve věčnou žeň.

Chci Vás tímto zároveň pozvat na poslední společné slavení Eucharistie na poděkování za 4 roky mé biskupské služby v sobotu dne 1. března 2008 v litoměřické katedrále v 10:00 hodin.

Ještě jednou Vám všem rád žehnám

+ Pavel Posád

Sedm proseb v modlitbě Otče náš – VI. díl

Neued' nás v pokušení

Bůh sám nikoho nepokouší. Naopak, chce nás od pokušení osvobodit. Prosme ho, ať nepřipustí, že bychom se vydali na cesty, které vedou ke hříchu. Pokušení je cesta, která, když se po ní jde patřičně dlouho, vede ke hříchu. Pokušení samo však není hřích. Když je námi překonáno (s pomocí Boží), stane se nám zkouškou, příležitostí k zocelení naší vůle a překonané pokušení nám bude jednou na posledním soudu ke cti. Je však třeba umět rozlišovat. A to s pomocí Ducha svatého, který nás spolehlivě vede k rozlišování mezi zkouškou nutnou k růstu vnitřního člověka a mezi pokušením, které vede ke hříchu (a ke smrti).

Dobré rozlišování odhaluje prozřetelnost pokušení: zdá se, že to, co nám nabízí, je „dobré, lákavé pro oči a žádoucí“ – zatímco ve skutečnosti je jeho plodem zlo a smrt.

I Pán Ježíš musel projít těmi pokušeními, jako každý člověk. Ale ony se mu staly vítěznou zkouškou a zjeve-

ním jeho majestátného Božství všemu světu. Ať i my, křesťané dosáhneme této důstojnosti – vždyť jsme děti Boží – a pokušení dovedeme přeměnit s pomocí našeho Otce na vítězné zkoušky, ve kterých se na nás zjeví vítězný Boží majestát.

Podívejme se, jak Ježíš dovedl s přehledem prohlédnout ďáblu lest a jak měl sílu pokušením odolat: *Ježíš se postil na poušti 40 dní a vyhladověl. Tu k němu přistoupil Pokušitel a řekl: „Jsi-li Syn Boží, řekni, ať z těchto kamenů jsou chleby.“ On však odpověděl: „Je psáno: Ne jenom chlebem bude člověk žít, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.“*

Tu ho vzal ďábel do Jeruzaléma, postavil ho na vrcholek věže chrámu a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, vrhni se dolů!“ Ježíš mu pravil: „Je psáno: Nebudeš pokoušet Hospodina, svého Boha.“

Pak ho ďábel vzal na vysokou horu, ukázal mu všechna království světa i jejich slávu a řekl mu: „Toto všechno ti dám; padneš-li přede mnou a budeš se mi klanět.“ Tu mu Ježíš odpověděl: „Jdi z cesty Satane;

neboť je psáno: „Hospodinu svému Bohu se budeš klanět a jen jemu sloužit.“

V té chvíli ho ďábel opustil a hle, andělé přistoupili a obsluhovali ho. (Mt 4, 2–11)

Ježíš nám znovu připomíná, že „Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům – zároveň Bohu i mamonu (tzn. majetku, penězům, moci, slávě, drogám, sexu). Naše srdce nemůže být rozpolcené. „Protože Duch svatý je naším životem, podle Ducha také jednejme“. V tomto „souhlasu“ daném Duchem svatému nám pak Otec dává sílu. A Bůh je věrný; on nedopustí, abychom byli zkoušeni víc, než sneseme. Když dopustí zkoušku, dá také prostředky, jak z ní vyjít, nebo sílu, jak ji snášet.

Je však třeba – prostřednictvím modlitby – uchovat své srdce bdělé. Duch svatý se snaží tuto bdělost v nás stále probouzet. Plodem této bdělosti ať je stálá vytrvalost umět rozlišovat pokušení a odolávat jim. Je třeba vytrvat v dobrém až do konce! Ježíš říká: „Kdo vytrvá až do konce, bude spasen.“

připravil R. D. Miroslav Dvouletý

Cyklus Desatero – V. přikázání, 1. díl

Nezabiješ (Ex 20, 13; Dt 5, 17)

Páté přikázání staví celý pozemský život, tělesný i duševní, pod zvláštní Boží ochranu. Jen Bůh je pánem života od jeho počátku až k jeho konci. „*Jsem jedině já, jiný bůh vedle mne není, já usmrcuji i obživuji.*“ (Dt 32, 39). Nikdo a za žádných okolností si nemůže osobovat právo přímo zničit nevinnou lidskou bytost. Zákaz usmrtit nevinného je tedy odůvodněn Bohem jako Pánem života a člověkem jako Božím obrazem. Starý i Nový Zákon přísně zakazuje zabít člověka. **Právo člověka na život** jako na nejvyšší pozemskou hodnotu je všeobecné přesvědčení celého lidstva. Toto přesvědčení bylo vyjádřeno při formulaci Základních lidských práv v OSN 10. 12. 1948.

Život je svatý, protože Bůh, jeho stvořitel a udržovatel, je svatý. Společnost, v níž otupí smysl pro Boha, rychle ztrácí úctu před životem. V dnešním

stále více „novopohanském“ světě církev neúnavně hovoří o „kultuře života“, ohrožené aktuální „kulturou smrti“. Pozitivně to znamená absolutní úctu k životu člověka, který je Božím obrazem, a ten je svatý.

Člověk je stvořen tak, že mezi počátkem a koncem jeho pozemské existence je časový úsek vyplněný rozvíjejícím se životem. Tento vývoj slouží přípravě pro dosažení cíle a je v délce i průběhu určen především řádem stvoření, daným Tvůrcem.

Péči o život (a zdraví) lze v průběhu lidské existence rozdělit na péči prenatalní a postnatalní, jejímž speciálním typem je péče terminální, čili péče o život se týká člověka nenarozeného, narozeného, umírajícího.

Z toho lze vyvodit zásadu: **Nikdy není dovoleno přímo** (záměrně a úmyslně) **zabít nevinného člověka** (Evan-gelium vitae 57). Další krok potom je:

toto platí v každém stadiu vývoje člověka před narozením (potrat), po narození (vražda, nápadná zejména při záměrném usmrcení společensky „bezceenného“ člověka), v závěru života (eutanázie). Katolická církev vidí celý život počínaje početím jako čas pro plnění poslání stávat se obrazem k Boží podobě, dokud nebude člověk Prozřetelností odvolán.

Zákaz vyplývající z 5. přikázání se týká jednak zásahu proti životu (interrupce, vraždy, sebevraždy, souboje, eutanázie), ale také zásahu proti zdraví, případně tělesné integritě (sterilizace, drogy, za určitých okolností i transplantace orgánů); přikázání se také zabývá válkou, trestem smrti, zabitím v sebeobraně. Nově přistupuje téma pohoršení, jehož aktualizací je televizní násilí, zejména jsou-li mu vystaveny děti.

připravil R. D. Alois Heger

Svátost manželství

Šťastný život člověka i lidské a křesťanské společnosti souvisí s dobrým stavem manželského a rodinného společenství. Křesťané spolu se všemi, kteří si váží tohoto společenství, proto upřímně vítají různé formy pomoci manželům a rodičům v jejich vznešeném úkolu.

„Manželský svazek, kterým muž a žena mezi sebou vytvářejí nejnvnitřnější společenství celého života, zaměřené svou přirozenou povahou na prospěch manželů a na zplození a výchovu dětí, je mezi pokřtěnými povýšen Ježíšem Kristem na svátost“ (CIC, kán. 1055, 1).

Důvěrné společenství života a manželské lásky, které Stvořitel založil a vybavil vlastními zákonitostmi, se uskutečňují manželskou smlouvou neboli neodvolatelným osobním souhlasem. A tak lidským úkonem, jímž se manželé vzájemně sobě dávají a přijímají, vzniká i před společností stav podle Božího řádu pevný; tento posvátný svazek nezávisí na lidské libovůli, a to z ohledu na dobro manželů, potomstva i společnosti. Sám Bůh je původce manželství, které má rozličná dobra a rozličné cíle.

Bůh, který stvořil člověka z lásky, jej také povolal k lásce; to je základní a vrozené povolání každé lidské bytosti. Vždyť člověk je stvořen k obrazu a podobě Boha, který je láska. Písmo svaté tvrdí, že muž a žena jsou stvořeni jeden pro druhého: „Není dobré, aby člověk byl sám“. Žena, „tělo z jeho těla“, jako jeho „protějšek“, jemu rovná, jemu nejbližší mu byla dána Bohem jako „pomoc“, a představuje tak Boha, který nám přichází na pomoc. „Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem“ (Gn 2, 24).

Manželská láska zahrnuje celou lidskou osobu. Týká se těla a pudů, síly citů, smyslů, touhy ducha a vůle. Je hluboce zaměřena na osobní jednotu, která společenstvím v jednom těle vede manžele k tomu, aby se stali jedno srdce a jedna duše. A tato láska, které Bůh žehná, je určena k tomu, aby byla plodná a uskutečňovala se ve společném díle ochrany stvoření podle Božího příkazu: „Plodte a množte se, naplňte zemi a podmaňte si ji“ (Gn 1, 28).

Toto úchvatné povolání člověka bylo zasaženo prvotním hříchem. Zlom a zkrat ve vztahu člověka k Bohu se odrazil i ve vztahu muže a ženy. Hned v ráji po hříchu nastává odcizení: Adam a Eva poznávají, že jsou nazí, skrývají se před Bohem, nemají sílu vyznat hřích, jsou obtíženi trpkým údělem bolesti, potu, krve a smrti. Dnes jako vždy je tento vztah ohrožen nesvorností, vládyčtivostí, nevěrností, žárlivostí a spory, jež mohou dojít až k nenávisti a rozchodu. Aby se rány hříchu mohly uzdravit, muž i žena mají zapotřebí pomoci milosti, kterou jim Bůh ve svém nekonečném milosrdenství nikdy neodepřel.

Církev přikládá velkou důležitost Ježíšově přítomnosti v Káně. Vidí v tom potvrzení, že manželství je dobré, a ohlášení, že od nynějška bude účinným znamením Kristovy přítomnosti. Spasitel lidí a Snoubenec církve

vychází svátostí manželství vstříc věřícím manželům a zůstává pak s nimi, aby, tak jako on miloval církev a vydal sám sebe za ni, i manželé milovali jeden druhého ve vzájemné oddanosti s trvalou věrností.

Manželé si navzájem udělují svátost tím, že před církví vysloví svůj souhlas. Ten musí být svobodný (bez donucování a překážek stanovených přirozeným nebo církevním zákonem). Chybí-li souhlas, manželství neexistuje.

Kněz (nebo jáhen), který asistuje slavení manželství, přijímá jménem církve „ano“ novomanželů a uděluje jim požehnání církve. Přítomnost služebníka církve (a také dvou svědků) viditelně vyjadřuje, že manželství není jen soukromou věcí dvou lidí, ale Boží hodnotou vsazenou do života celé církve.

Děti jsou nejvzácnějším darem manželství a radostí rodičů. Plodnost manželské lásky je jak tělesná, tak duchovní a nadpřirozená, vždyť rodiče jsou svým dětem zároveň i prvními hlasateli víry.

Manželé, kterým Bůh nedopřál děti, mohou přesto vést smysluplný manželský život po stránce lidské i křesťanské. I jejich manželství může vyzařovat plodnost lásky, vstřícnosti a oběti.

Svátostné manželství je nerozlučné. Dojde-li k rozvodu a rozvedení uzavřou další manželství podle občanských zákonů, nedovoluje jim církev, věrná Ježíšovu příkazu (Mk 10, 11-12), přijímat svátost smíření a eucharistii a ani jim nesevěřuje důležitá poslání. Tito lidé však mají právo podílet se na životě církve skrze modlitbu a Boží slovo, účastí na mši svaté, v dílech bliženské lásky a především v křesťanské výchově dětí. Pokorná lítost a touha po Kristu v eucharistii je může dovést k závaznému rozhodnutí žít ve zdrženlivosti. To by jim otevřelo cestu ke smíření s Bohem a ke stolu Páně.

P. Antonín Audy,
ilustrační foto Jan Macek

P. Palo Poláček: „Vězni promodlují mé akce“

Rozhovor s knězem Palo Poláčkem přijměte jako předzvěst série článků, které budou mapovat současnou křesťanskou hudbu u nás i ve světě. Otec Palo bude jejím zasvěceným garantem.

Palo, naše čtenáře bude zajímat něco o tobě, odkud pocházíš... Můžeš se nám představit?

Už podle jména je zřejmé, že pocházím z dálného východu. Teda ne až tak dalekého, z malého městečka u česko-polských hranic, které se jmenuje Krásno nad Kysucou. Měl jsem to štěstí, že jsem se narodil ve věřící rodině, i když jsem si musel v průběhu let najít svůj osobní vztah k Bohu.

Jak ses dostal k myšlence na kněžskou službu, pokud chceš popsat své povolání?

Samozřejmě, že chci mluvit o mém povolání, protože je to moje svědectví a má cesta k Hospodinu. Byla to dlouhá cesta a na začátku bylo moje obrácení na vysoké škole v Žilíně. Tam jsem prožil osobní zkušenost s Ježíšem a začal jsem sloužit mládeži na škole, ve farnosti. Nejdřív jsem nad kněžstvím moc nepřemýšlel, spíš jsem k tomu měl negativní vztah, ale jak jsem vyrával ve víře, uvědomil jsem si, že Pán chce, abych sloužil na plný úvazek Jemu. I přesto, že jsem měl dlouhodobý vztah, tak mě vábil Hospodin silněji a já jsem podlehl.

S tím souvisí, jak ses dostal do litoměřické diecéze – vlastně na misie?

Během studií teologie na Slovensku v Nitře jsem se setkal s jedním knězem z litoměřické diecéze, který mi pověděl o situaci v Čechách. Jelikož někteří kněží a biskupové na Slovensku mají názor, že je tam nadbytek kněží, jel jsem na misie do Čech. Cesty Boží jsou nevyzpytatelné, protože jsem byl v roce 1989 na svěcení otce biskupa Josefa Koukla v Litoměřicích a tentýž biskup mě přijímal do diecéze. Ještě zvláštnější bylo, že jsem nastoupil do první farnosti jako kaplan po knězi, který mě pozval do Čech, otci Antonínu Bratrsovskému, který mezitím zemřel.

Obdivuji, kolik energie vkládáš do díla hudby. Je to třeba tím, že je to pro tebe relax při tom všem, co ti služba přináší?

Mám od malička pozitivní vztah k hudbě. Můj starší bratr byl DJ, tak jsem od malička procházel žánry, které bratr poslouchal. Disco, rock, metal, dokonce byl „depešákem“, až jsem začal poslouchat náročnější žánry: Jazz, R&B, funky atd. Jako mladý kluk jsem taky byl členem několika schol ve farnosti, na koleji, v semináři a krátce jsem i vedl jednu scholu ve farnosti, kde jsem dělal katechetu. Ale to mi moc nešlo, protože jsem v hudbě spíš amatér. Dnes u hudby spíš relaxuji a využívám ji pro evangelizaci.

Možná si někteří nedokáží představit, co takový kněz dělá. Můžeš krátce nastínit „náplň tvé práce“?

Tak to by bylo na celý nový rozhovor. Jsem v prostředí, kde je pastorec hodně náročná. V naší litoměřické diecézi je málo věřících (asi 13 %), a to ještě roztroušených na velkém území. Mám to štěstí, že jsem v živé farnosti – Jablonec

nad Nisou. Je to asi 50tisícové město na severu Čech. Máme na starosti s panem děkanem území šesti farností, asi 12 kostelů, vězení, nemocnici, dům důchodců, ústav pro mentálně postižené a katolickou školu. Na faře máme hodně aktivit: učíme náboženství, setkání maminek s dětmi, mládeže, seniorů, scholy, také dvě redakce časopisů: IN a Tarzicius (do kterých Šušu* taky přispívá), taky se věnujeme Romům, bezdomovcům atd. Samozřejmě nejsme na faře s panem farářem sami, ale máme tady hodně pastoračních asistentů. **Jedna z činností je taky pastorec ve věznici. V čem to spočívá?**

Každý týden jezdíme do věznice v Rýnovicích, kde

máme takový dvouhodinový program. Zpovídáme, vysluhujeme svátosti, povídáme si s vězni, modlíme se s nimi, někdy máme duchovní obnovu nebo nějaké přednášky.

Jak tě ve věznici přijímají?

Máme s vedením věznice vynikající spolupráci a jsou k nám velice vstřícní. Samotní vězni potřebují také duchovní vedení a povzbuzení, protože je to náročné prostředí. Někdy se nám stává, že tam máme i konverze a připravujeme je na svátosti.

Jsou otevření pro evangelium? Mají v úctě to, co jim přinášíš nebo je to jen tah na dobrý posudek (sám jsem ve vězení byl a někteří jdou prostě tam, kde jsou za to + body)? Znáš jejich motiv, chtějí jít do hloubky?

Samozřejmě to závisí od osoby, protože jsou i lidi, co k nám chodí pro změnu nebo ze zjištěných důvodů, ale i upřímně myslící lidé. Máme výhodu, že ve věznici pracuje vězeňský kaplan, který má mezi námi vynikající službu. Je tam tedy už dlouholetá tradice a vězni vědí, co od nás očekávat a co ne.

Používáš při zvěstování evangelia ve vězení i hudbu?

Vězni jsou vždy zvědaví, co se děje venku, a tak jim často povídám, co dělám. Dá se říci, že mi i pomáhají, protože tam mají modlitební společenství a často je prosím o přímlovu. Promodluji tedy i moje akce s mládeží a s videoprezentacemi. Měl jsem pro ně i prezentaci s přednáškou v den, kdy měli takové duchovní setkání s rodinami. Některým se to líbilo a budu to možná opakovat.

Jak na ni reagují?

Hudba jim často pomáhá překonat těžkosti ve vězení. Máme tam takovou audiotéku, kde si mohou půjčit kazety nebo CD. Když se nám podaří něco sehnat od sponzorů, tak jim něco věnuji. **Nedávno jsi posílal prosbu o modlitbu za tebe. Jaký jsi pro to měl důvod?**

Měl jsem ve vězení dvě akce: vzpomínané setkání s rodinami a duchovní obnovu. Opravdu tam nemůže přijít člověk, který nemá srovnanou víru v hlavě. Neustále se ptají na víru a na vše, co s tím souvisí. Teologie tam moc nepomůže, ale svědectví ano. Na to však člověk musí být vyzbrojen mocí od Ducha Svatého, a proto prosím často o přímlovu ve službě.

Já, když teď mluví o satanismu, okultismu, zkrátka o negativěch v hudbě, hodně lidí je překvapeno. Ve vězení k těm negativům přišli mnozí bliž. Jak reagovali oni a jejich příbuzní?

S okultismem a satanismem se nesetkáváme jen ve vězení, ale i mimo. Někdy to velice destruktivně zasáhne

životy lidí. Do okultismu se z nevědomosti „namočí“ i spousta věřících. Ať už formou spiritismu, magie, věštění, horoskopů nebo dokonce i skrze hudbu. Je mnoho hudebních formací, které vysloveně propagují něco zlého. Mám i zkušenost s jedním bývalým satanistou, který nemohl poslouchat nic jiného než rádio Proglas a křesťanskou produkci, protože vše ostatní ho nutilo vrátit se k dřívějšímu způsobu života.

Proto jedním z cílů prezentací je nabídnout alternativu věřící mládeži, aby se zbytečně neotvírali zlému.

Taky máš spoustu přednášek na toto téma. Jak to od tebe přijímají?

Měl jsem na prezentaci už různé reakce. Mladí většinou tuto formu evangelizace přijímají. Měl jsem i přednášku na křesťanské akademii, kde jsem vnímal negativní stanovisko. Myslím, že to ale byl spíš generační problém a trochu nepochopení kultury mladých. Rád poslouchám i náročnější hudbu, ale je utopií myslet si, že všichni budou poslouchat nekomerční produkci.

Můžeš právě ve spojitosti s předchozí otázkou zavzpomínat na reakce z akcí, jako byly Dotyky s hudbou a Campfest, kde jsi byl?

Můžu jen říct, že hudba je mocným nástrojem evangelizace a ke sdílení poselství. Už dřív jsem jezdil s jedním společenstvím na Slovensku na tzv. Kampaně pro Ježíše. Když začala hrát nějaká kvalitní kapela, hned se začali sbíhat lidi a poslouchat hudbu. Tehdy mohl vystoupit kazatel s poselstvím. (Jako na předvolebních mítincích :-). Taky na zmíněných festiválech byly reakce pozitivní. Na obou festiválech jsem vnímal pozitivní reakce na videoprezentaci. Když člověk poslouchá kvalitní hudbu a ještě rozumí tomu, co zpívají, tak to osloví. Samozřejmě když potom povíme svědectví ze života nějakého interpreta, je to velkým povzbuzením pro posluchače, že víra se dá projevovat různými způsoby.

Marián Lipovský mi v Táboře sdělil, že podle návštěvníků byl letošní Campfest nejlepší ze všech. Byl jsi na více ročnících. Jak jej hodnotíš ty?

Na Campfestu jsem byl už poněkoliakáté. Určitě je to akce, která ovlivňuje duchovní dění mezi mladými na Slovensku. Sám jsem použil tento festival jako duchovní nastartování pro mládež, kde jsem působil. Vzal jsem na jeden

ročník asi 4 mladé z jedné farnosti, příští rok už jich tam bylo 19 a mezi nimi i hledající.

Tento ročník byl výjimečný, protože byl na novém místě, na ranči u Kralové Lehoty a organizátoři vnímali velkou pomoc od Hospodina, když museli překonávat překážky s organizováním Campfestu. Bylo to velké svědectví Boží intervence na naše modlitby.

Ještě jedna vzpomínka. Máme spoustu společných zážitků ze setkání v Táboře, který byl pro tebe nejsilnější?

Určitě být na tiskové konferenci s Rebecou. Vnímat, že je to obyčejný člověk s živou vírou je velmi motivující. Taky vidět, že není hezká jen na videu, ale i ve skutečnosti :-).

Co tě nejvíc zaujalo na setkání s Rebecou?

Líbí se mi její produkce a je pěkné, že její skladby jsou výrazem jejího duchovního života. Před každou akcí se sama nebo s týmem modlí, a to by mělo být vlastní i nám.

Chceš něco vzkázat našim čtenářům?

Přeji každému čtenáři i sobě, abychom neustále rozvíjeli svůj vztah s Hospodinem. To je to nejdůležitější. Tehdy budeme vidět i velké Boží činy v našich životech a můžeme o tom svědčit. A když je to děje i prostřednictvím dobré hudby, tak budu rád. Jak řekl sv. otec Jan Pavel II., máme přetvářet kulturu, aby mohla zaznít radostná zvěst.

Za všechny ti děkuji za tvé nadšení, aby se i skrze hudbu u nás šířila dobrá zvěst evangelia.

Pavel Šupol, www.signaly.cz

Filipov '08

Rád bych se na tomto místě zpětně ohlédl za letošní filipovskou pouť, která se konala u příležitosti již stodvačtyřicetiletého výročí zázračného uzdravení Magdaleny Kadeové. Následující vzpomínka bude psána ze skromného pohledu řadového poutníka, ctitele Panny Marie...

Když jsme vyjžděli 13. 1. ve dvě hodiny ráno z Liberce, vydávali jsme se na cestu s neskonalou touhou navštívit ono vzácné místo, kde se zjevila a neustále působí Panna Maria. V tu chvíli zvolna končil ples libereckých farností a my jsme, po krátké pauze na převléknutí, vyrazili směrem do Filipova. Po nekončící cestě tichou noční krajinou, jakoby prostou všeho živého, se najednou naplňuje naše očekávání a my se ocitáme uprostřed oázy života. Tento pocit je jistě dobře známý všem filipovským poutníkům. I letos jich do Filipova zavítalo velké množství z širokého okolí. A že se jedná o skutečně široké okolí dosvědčoval např. autobus z Trenčianskýh Teplic.

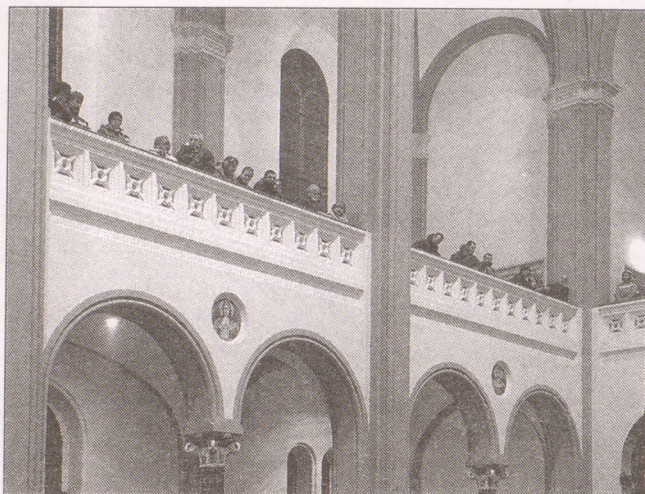
Vstupujeme do baziliky Panny Marie a rázem se ocitáme ve víru veškerého dění. Při pohledu na zaplněný kostel si okamžitě uvědomuji, kolik obětých darů bylo tuto noc do Filipova přineseno. Všechna místa v lavicích jsou již beznadějně obsazená a totéž by se dalo říci o nejnvýhodnějších místech k stání. Po krátké modlitbě v kapli již začíná

kdy filipovská pouť připadá na svátek Křtu Páně. Zdůrazňuje mimo jiné souvislost mezi poutí (a s ní související tužbou po duchovní obnově) a svátostí křtu, která symbolizuje znovuzrození člověka. Každému z nás se jistě slova otce biskupa přimkla k srdci, neboť dokázal pěkně vystihnout osobní úmysly, se kterými jsme do Filipova připutovali.

Ačkoli mše svatá v chladném prostředí filipovské baziliky trvala hodinu a tři čtvrtě, jistě nikdo z přítomných ani na okamžik svojí účasti nelitoval. Být přítomný na stejném místě a ve stejnou denní dobu, kdy zde byla na přímluvu Panny Marie uzdravena Magdalena Kadeová, je nesporně pro věřícího člověka silný zážitek. Tím spíše, že ona denní doba je tak časné z rána. Jistě lze s klidem v srdci konstatovat, že i letošní filipovská pouť byla nádher-

nou a důstojnou oslavou Panny Marie. Kež se naše dobrotivá Matka neustále přimlouvá za naše farnosti, diecézi i za každého z nás osobně. Přeji všem, abychom si neustále vyprošovali její přímluvy a zakoušeli působení její předobrotivé mateřské péče.

Jiří Blekta

slavnostní mše svatá. Přítomen je otec biskup Pavel, biskup Josef, generální vikář Havelka a bezmála třicet dalších kněží z nejrůznějších farností nejen litoměřické diecéze. Bohoslužba je sloužena, jako každý rok, česko-německy. Otec biskup Pavel ve své promluvě vyzdvihuje zvláštnost letošního roku,

„Abych se přiznala, chci udělat Hospodinu radost“

Anketa ve Stráži nad Nisou: Co pro vás znamená postní období a jak se připravujete na vzkříšení?

Co pro mne znamená? Zpytování sama sebe. Hledání sama sebe. A náprava sama sebe. Víc se zamýšlím nad tím co konám a co bych chtěla vykonat a jestli to plním doopravdy.

O dříváním, zamýšlím se nad sebou, nad svým životem. Hlubší prožívání duchovního života. Více čtení z Písma svatého,

víc modlitby. Prostě, abych se přiznala, chci udělat Hospodinu radost a vím, že on si přeje abych víc přemýšlela a víc se modlila. A tak to teď v postu dělám. Dělám všechno poctivěji a těším se na vzkříšení, protože přesto, že ví jací jsme, má nás rád.

Postní období pro mne znamená dát Bohu všechno, co mám ráda. Když

se sprchuji, tak si představuji, že voda ze mne smývá všechno špatné co jsem na sebe za rok nabalila.

Abych pravdu řekl, cítím, že ten život kolem nás letí opravdu rychle velkým tempem a postní období je taková výzva k tomu se zastavit a zamyslet se nad sebou a nad tím, co dělám. Jestli to má smysl a jestli

bych to neměl překopat a snažit se to dělat trochu jinak.

Klid, zamýšlení se nad sebou, čtení knížek, příprava modlitbou, uvědomění si vlastních chyb, poslouchání Proglasu a přemýšlení nad myšlenkami z něho, na které by člověk sám třeba ani nepřišel. Chození do přírody, poslech hudby.

Liběšice u Žatce

Liběšice leží 7 km jihovýchodně od Žatce. První zmínka o vsi je z r. 1281, kdy je připomínán šlechtic Zdislav z Liběšic. V areálu poplužního dvora vznikla později tvrz, sídlo držitelů vsi. Ti pak postavili na obdélné návsi kostel sv. Martina. V r. 1359 je kostel připomínán jako farní s příslušností k děkanátu žateckému. Liběšice na konci 14. stol. tvořily dva statky. Jedním byla tvrz s poplužním dvorem patřící k panství hradu Líčkova a druhým ves s kostelem patřící Matěji z Újezda. Ten spolu se svými bratry Otíkem a Janem z Tuchořic zřizuje v kostele sv. Martina oltář Panny Marie.

Vznik tohoto poutního místa je spojen se zjevením Panny Marie ve filiální vesnici Klůček, kde se na její přímlovu zachránil při povodni tonoucí sedlák s malým synkem. To se stalo v roce 1743. Od té doby se Liběšice staly cílem mnoha poutníků z blízkého i širokého okolí. Lidé zde hledali a nacházeli pomoc a útěchu ve svých starostech na přímlovu Panny Marie. Původně gotický kostel sv. Martina ze 14. století byl barokně přestaven a k jednolodnímu kostelu přibýlo triumfální průčelí, kterým vcházíme do nové lodě uzavřené na protilehlé straně poutní kaplí Navštívení Panny Marie s milostnou soškou Panny Marie.

Duchovní centrum pro 40 vesnic

Liběšice jsou dnes centrem farního obvodu, který zahrnuje 10 farností a 40 vesnic, kde se nachází celkem 37 kostelů, kaplí a kapliček. Liběšice tvoří přirozené duchovní centrum, kam se také shromažďují nejen místní věřící a poutníci, ale i děti z blízkých a vzdálenějších vesnic, které jsou pravidelně svázeny k různým aktivitám, které se snaží liběšická fara vytvářet. Pro potřebu věřících vychází každý týden farní list Liběšický Poutníček, kde se objevuje aktuální program bohoslužeb a nabídka všech dostupných aktivit v celém farním obvodu, spolu se slovem na povzbuzení. Poslední číslo Poutníčka se objevuje také na webových stránkách farnosti.

Na základě dekretu litoměřického biskupa Mons. ThDr. Josefa Koukla byl liběšickému mariánskému poutnímu místu přiznán titul diecézní poutní svatyně spolu s uděleným privilegiem možnosti získávat plnomocné odpustky ve dnech mariánských svátků.

Hlavní pouť se koná každoročně o první neděli po 2. červenci. Letos tak připadá hlavní pouť na neděli 8. července. Pouť začíná v Klůčku u kapličky zjevení Panny Marie a průvodem za zpěvů se přichází do Liběšic. Následuje

slavnostní mše svatá a pouť pokračuje programem ve farním areálu a lidovou veselící na návsi. (V ostatní mariánské svátky jsou poutní bohoslužby vždy uveřejněny v Poutníčku a na webových stránkách.) Diecézní centrum pro mládež sem pořádalo svou pěší pouť v roce 2004 (Ústí n.L. – Liběšice).

Zázemí poutního místa tvoří především modlitba. Každý pátek je v kapli Svaté Rodiny na liběšické faře celodenní adorace Nejsvětější svátosti oltářní a každou první středu v měsíci je celodenní adorace za nová kněžská a řeholní povolání a za svaté rodiny. Každou sobotu večer je mariánské večeradlo a kolem poutního místa je také společenství živého růžence.

O záchranu památek a celkové pozvednutí tohoto zuboženého koutu naší diecéze usiluje také obecně prospěšná společnost Džbánsko, o.p.s., se sídlem v Liběšicích, která se snaží vyvíjet nejrůznější aktivity ve spolupráci s farností. Na podzim letošního roku chystá v Liběšicích festival gospelové hudby.

Velká osobnost Jaroslava Sallera

V Liběšicích působil známý redemptorista P. Jaroslav Saller. Své kněžské svěcení přijal tajně během vojenské služby u PTP. Od r. 1954 pracoval v Sušici, ve svém rodném městě, tam byl zatčen pro ukrývání jednoho přítele (asi dva roky vězení). Po návratu opět pracoval v Sušici a v Praze. V r. 1968 se přihlásil do duchovní správy v litoměřické diecézi a obdržel farnost v Novém Sedle u Žatce, kde se ihned ujal mládeže a dětí. Na opravy objektů si zval brigádníky z Prahy, Brna a odjinud a také je duchovně vedl. Kvůli svým aktivitám musí opustit Nové Sedlo a přešel do Liběšic. I zde byl apoštolem mládeže a po roce 1990 zřídil s velkými náklady centrum pro děti a mládež na farním dvoře. Svoji pestrou činnost popisuje ve dvou malých knížkách: „Boží dobrodruh“ a „Setkání“. Zdraví se mu však rychle horšilo a nestačil zvládnout akce, které ve své horlivosti rozjel. Odchází na Svatou Horu do redemptoristického kláštera. Zemřel r. 1998. V současnosti je duchovním správcem Mgr. Marek Vilém Štěpán OPraem., jenž pro Zdislavu poskytl tyto informace.

Více o životě poutního místa najdete na www.libesice.com

Společenství vysokoškolařů v Liberci

Rádi bychom pozdravili čtenáře Zdislavy a nabídli vám několik zajímavých možností prožití volného času v následujících týdnech.

Nejprve však stručně něco krátkého o nás. Naše společenství má již poměrně dlouhou historii. Při jeho vzniku bylo snahou vytvořit zázemí pro studenty liberecké Technické univerzity, kteří mají zájem o víru a často přicházejí z různých koutů Čech, Moravy i Slovenska. V současné době v našem kolektivu nejsou pouze vysokoškolaři, ale všichni lidé tohoto věku, kteří se chtějí setkávat a tím také upevňovat svoji víru. Jsme si vědomi, jak je dnes obtížná pro mladého věřícího člověka konfrontace s okolním ateistickým světem. Tím spíše má utmelený kolektiv lidí stejného vyznání čím dál významnější a důležitější roli v našich životech.

Počet členů společenství se během posledních dvou, tří let poměrně rozrostl a ustálil se přibližně na čísle 30. Scházíme se každé pondělí po večerní mši svaté na arciděkanství u sv. Antonína Velikého v Liberci. Velmi aktivně v našem společenství také působí R. D. Pavel Mach, za což jemu, a samozřejmě i Bohu, touto cestou moc děkujeme. Zejm. jeho zásluhou vás nyní můžeme pozvat na následující tři přednášky (besedy). Všechny se budou konat na faře arciděkanství v Liberci od 19 hod. Doba trvání přednášky včetně diskuse je cca 1,5 hod.

10. března – MUDr. Martin Uher

Téma: Na hranici života a smrti (zaměřeno na „Krizové okamžiky z pohledu bioetiky“ očima člověka, který působí jako lékař rychlé záchranné služby),

31. března – P. Beno Beneš

Téma: kardinál Štěpán Trochta – mučedník komunistického režimu a život církve v období totality.

Všechny tyto přednášky jsou otevřeny zájemcům nejrůznějších věkových kategorií.

Dále je možné přidat se k nám na duchovní obnovu. Ta je určena pro mladé lidi, cca 18 – 30 let, a proběhne o víkend před Květnou nedělí, tj. 7. – 9. března, na faře v Jitřavě. Přihlášky na tuto postní obnovu zasílejte prosím P. Pavlovi na adresu pavel.cyril@centrum.cz.

Informace o všech akcích a také o našem společenství jsou též umístěny na internetových stránkách <http://liberec.signalny.cz>. Přijměte naše srdečné pozvání!

Přejeme vám pokorné prožití postní doby a ve společné modlitbě vyprošujeme hodně Božích milostí a darů Ducha Svatého pro celou diecézi!

Za všechny Jiří Blekta

MAŽOU SE TI SOUBORY, MIZÍ NĚCO Z DAT? ZKLDNI HLAVU, NEVYPÍNEJ! PŘIJEĎ NA:

RESTART

PÁTEK 4. DUBNA : 18:00 MŠE SV. KOSTEL / LIBEREC-RUPRECHTICE
HOST VEČERA

P. Tomáš HOLUB

PORADCE MINISTRYNĚ OBRANY
22:00 HOTEL RWANDA-NOČNÍ FILM, DISKUSE

SOBOTA 5. DUBNA : 9:00 ZKUŠENOSTI, DISKUSE
12:00 HOST DNE

P. Tomáš HOFFMANN

ŠEF STŘEDISKA VESMÍR
18:00 VÁCLAV HAVEL : AUDIENCE, V HLAVNÍ ROLI:

Jan POTMĚŠIL

21:00 DANCING PARTY
CENA 250,-
NA UBYTOVÁNÍ A JÍDLO

PŘIHLAS SE CO NEJDŘÍV NA:

SMS: 736 613 333,
E-MAIL: akcerestart@centrum.cz

Actlv8

VELEHRAD 18. – 20. 7. 2008

Setkání české a slovenské mládeže
ve spojení s WYD Sydney 2008.

Program:

telemost z průběhu WYD v Sydney
koncerty a kulturní vystoupení
workshopy, přednášky, sport, semináře
tematické mezinárodní skupinky
Actlv8 partnership, soutěže
diskusní skupiny

společné bohoslužby a modlitby (vigilie), noční bdění
mezinárodní hudební těleso – doprovod při setkání
svátost biřmování

Více informací: www.litomerice.signalny.cz

Duch Svatý-Dárce života člověk jako Boží stvoření

23. světový den mládeže:
Dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky" (Sk 1,8)

37. DIECÉZNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE Litoměřice, 14.-15.3. 2008

Začátek v pátek 14.března - DDKT (Komenského 4):

20:00 Koncert kapely Pranic

22:00 Noční křížová cesta

Sobota 15.března - kino Máj:

8:45 Začátek programu

Hlavní host **Doc.MUDr. Petr Hach, Csc.**

- histolog a embryolog
- člen Papežské akademie "Pro vita"
- předseda Centrální etické komise Ministerstva zdravotnictví

12:00 Mše svatá v katedrále

Odpoledne - zájmové skupinky

- pastorec povolání aneb co s životem
- vztahy, antikoncepce
- čistá láska
- křesťanské weby
- sport
- návštěva Hospice
- diecézní kapela
- možnost adorace a svátosti smíření
-

16:00 adorace

A když se bude mládež snažit, tak s námi
bude otec biskup **Pavel Posád!**

více info na centru mládeže:
dcm.ltm@centrum.cz

www.litomerice.signal.cz

Ve znamení modlitby muže

Víkend pro chlapy ze severu

Muž a žena se sice obracejí k témuž Bohu, ale dělají to v určitých ohledech každý trochu jinak. O tom, jak my muži komunikujeme s naším Stvořitelem, jsme si v závěru října povídali na Víkendu pro chlapy ze severu, který již po desáté organizovalo Centrum pro rodinu. Společně jsme diskutovali na téma modlitby mužů a nechybělo osobní ztišení, sdílení ve skupinkách i společná modlitba mužů, ale také vycházka do okolní přírody, bubnování a neformální popovídání.

Součástí nedělního programu byla mše svatá spojená s biřmováním jednoho z nás. Naším milým hostem byl proto biskup Karel Herbst, který udělil Jardovi svátost biřmování. Jarda je muž, který díky našemu chlapskému setkávání objevil víru v Boha a stal se pevnou součástí našeho společenství.

Po zakončení slavnostní liturgie jsme si s biskupem Karlem Herbstem povídali po zbytek nedělního dopoledne. Jeho vyprávění o biblických mužích nás přesvědčilo, že i muži Starého zákona mají co říci naší současné chlapské generaci.

Co k tomuto chlapskému vyznání dodat? Snad jen to, že příští víkend pro chlapy ze severu s malou školou bubnování se bude konat opět v Albeřicích v termínu 18-21. 4. 2008.

Víkend pro otce s dospívajícím synem

**Aneb: „Mnoho mužů má děti,
ale málo dětí má otce!“**

Chcete prožít se svými otci víkend plný tajemství a společného chlapského dobrodružství? Vyzkoušet si, jak se lze pohybovat v korunách stromů netradičním způsobem? Poznat jeden druhého, jak se vzájemně neznáte?

Chcete vyjít na cestu, kterou kráčí muži?

Pak se společně přihlaste na tento víkend a můžete si vyzkoušet bubnování, střelení z luku, rozdělení ohně bez pomoci civilizačních vymožeností a i jiné staré chlapské dovednosti, které patří po tisíciletí k mužskému rodu.

Jedinou podmínkou účasti je společná, dobrovolná účast otce a jednoho dospívajícího syna na celém programu víkendu (víkend není vhodný pro osoby závislé na alkoholu, drogách ani pro duševně nemocné).

Věk syna: 16-18 let v den konání (výjimky je nutné předjednat s pořadatelem)

Kdy: 26. 9. - 28. 9. 2008

Cena víkendu pro oba je 1 400 Kč za celý pobyt i se stravou

Co je náplní víkendu otců se synem?

Bývalo tomu tak skoro vždycky, že se starší rodu scházeli s dospívajícími muži a předávali jim svoji tradici. Rady starších byly něčím jako výkladní skříň kmenů a rodů. Starší pomáhali řešit problémy ve společenství, dávali rodům směr a také pomáhali vstupovat chlapcům do dospělosti. Celý víkend bude trochu netradiční. Proto je potřeba si zachovat mysl začátečníka, tedy člověka, který s napětím očekává sled událostí a není dopředu zatížen předsudky.

Synům se poodkryje nitro světa dospělých mužů. Poznají, jak nelehká je cesta k plnosti mužství a že ani žádný otec to na této cestě nemá lehké. Pochopí, že tuto cestu brzy sami také nastoupí a stanou se tak stejnými poutníky jako jejich otcové. Dostane se jim pozornosti, důvěry i uznání rodičů se mužství. Budou moci položit základy nově vznikajícího partnerství nejen v dosavadním vztahu otec - syn, ale nově také ve vztahu muž - muž.

Otcové si naopak připomenou, jak důležité je být dobrým otcem ve správný čas. Jak snadno se v tomto období stane chyba, která se špatně napravuje a jak může působit problémy až do dalších generací. Poslední výzkumy ukazují, že chyby na dětech v raném období lze napravit právě v tomto dospívajícím věku, ale jen pokud se změníme my otcové.

frantisek.ruzicka@mukrupka.cz

<http://www.centrumprorodinu.cz/>

Ámos – prorocký kritik společenských zlořádů

Prorok Ámos je považován za nejstaršího „písičího“ proroka Starého Zákona. Jeho působení spadá přibližně do poloviny 8. stol. př. Kr. Ačkoli pocházel z jižního Judského království, prorockou službu zaměřuje na severní království Izraelské. Doba, ve které prorok káže, je poměrně dlouhým obdobím prosperity za izraelského krále Jeroboáma II. (787–747 př. Kr.). Aramejská říše (Damašek) je v té době oslabena a ohrožována říší Asyrskou, Asyřané zase zatím nesebrali dostatek sil, aby se vydali na agresivní tažení na západ, jak tomu bylo ke konci století (722 př. Kr. vyvracejí Izraelské (Samašské) království, 701 př. Kr. ohrožují Jeruzalém). Díky vojenskému míru se Izraelské království, protínané významnými obchodními cestami, prudce rozvíjí ekonomicky i kulturně. Nicméně prospěch z toho mají pramálo prostí lidé, ale především horní vrstva šlechty, královských úředníků a vlivných obchodníků. A jak tomu často při stoupajícím blahobytu bývá, prohlubují se sociální kontrasty mezi bohatými a chudými. Společenská nespravedlnost a bezohledné vykořisťování chudých a slabých jsou neblahými průvodními jevy stoupajícího bohatství v zemi.

Boží soud nad pohanskými národy

Prorok začíná své psané poselství prohlášením rozsudku nad zločiny pohanských národů. Hospodin se ve svém prosazování práva, spravedlnosti a milosrdenství neomezuje jen na svůj národ, ale tajemnými cestami soudí i národy, které jej neznají. Nicméně nesoudí je za jejich nevěru, ale za jejich zločiny proti lidskosti, které každý normálně uvažující člověk musí jako zlé poznávat, ať už je věřící či nevěřící. Prorok tlumočí Boží soud prostřednictvím slavnostních hymnických výroků: „Pro trojí zločin Damašku (Gázy, Týru, Moábu, ...), a pro čtvrtý, toto neodvolám: Protože mlátili Geláda železnými smyky (úplně přestěhovali obyvatelstvo a vydali je v plen; roztínali těhotné ženy, aby rozšířili své území), sešlu na ně oheň a ten pozře jejich paláce...“. Tyto národy, které neznají Hospodinův Zákon, nejsou souzeny pro svoji nevěru, ale

pro svou nelidskou krutost, bezohlednost a agresivní ziskuchtivost. Ta se především zračí ve starověkém krutém způsobu vedení dobovačských válek. I ten člověk, který nezná Hospodina a nevěří v Něj, bude jednou souzen za své skutky na základě svého přirozeného svědomí.

Soud nad Božím lidem

Naproti tomu věřící lidé, kteří dostali od Hospodina mnohem více milosti („Já jsem zničil před nimi jejich nepřátele, ... já jsem vás vyvedl z egyptské země, vodil jsem vás 40 let pouští a pak jste obsadili emorejskou zemi. Z vašich synů jsem povolával proroky, z vašich jinochů nazíry“), budou souzeni nejen za své zlé skutky, které jako zlé poznává každý, ale budou se muset zodpovídat též za darované hlubší poznání v rozlišování mezi dobrem a zlem. Především však budou souzeni za svou neposlušnost a nevěnost k Bohu, který se jim milostivě dává poznat.

Hlubší poznání hranice mezi dobrem a zlem, lepší vědomí o tom, jak by se měl člověk jako Boží dítě chovat a jaké životní postoje by měl rozvíjet, jej zároveň zavazuje závažnou zodpovědností před ostatním světem. Jeho jednání je, ať už vědomě či nevědomě, svědectvím o působení Božím v životě člověka. Podívejme se, jak je prorok v tomto ohledu velice přísný na věřící, kteří nejsou v tomto smyslu dostatečně příkladní. Ostře kárá každou nespravedlnost, povýšenectví, vykořisťování, podvod. Odsuzuje však též lhostejnost a duchovní lenost. „Baží dostat hlavy nuzáků do prachu země, pokorně zavádějí na scestí, ... Rozvalují se na zabavených oděvech ... Vydřené

pokuty propíjejí ve víně. ... toho, kdo trestá v bráně (místo pro starověký soud) nenávidí, pravdomluvný se jim hnusí. Hanebně vydíráte nuzáka a vymáháte na něm obilnou daň ... Říkáte: »Kdy už pomine novoluní, abychom zas prodávali obilí, den odpočinku, abychom otevřeli sýpku, na míře ubrali, na ceně přidávali a podváděli falešnou váhou«“

Tyto sociální nespravedlnosti, které byly často omluvitelné z hlediska nadřazenosti bohatších a mocných nad chudými a bezvýznamnými, jsou podle prorokova kázání hlavním projevem zvrácenosti těch, kteří je provádějí. Je zde tvrdě odsuzováno především to bezpráví, které nemá pro viníka žádné důsledky, protože je vlivnější a urozenější než poškozený ubožák. Ublížování nemají šanci nejen prosadit své právo, ale ani nemají možnost se veřejně ozvat, protože by byli okamžitě umlčeni. A právě těchto mlčících a bezmocných utlačovaných se Hospodin prostřednictvím proroka ujímá. Nešetří přitom výhrůžkami Božího trestu: „Hnusí se mi pýcha Jákobova, jeho paláce mám v nenávisti. V plen vydám město se vším, co je v něm. ...“

Prorok Ámos je touto ostrou kritikou společenských nespravedlností prorokem Boží zvláštní lásky k chudým, ubohým, bezmocným, utlačovaným. Zároveň apeluje na mocné, vlivné a bohaté, aby se svou iniciativou více než o vlastní zdůraznění či jednostranou prosperitu zaměřili na pomoc těmto Božím trpícím oblíbeným. A v této snaze vidí Ámos zároveň nejjasnější projev lidské upřímné zbožnosti. „Ať se valí právo jako vody, spravedlnost jako proudící potok.“

R. D. Jiří Voleský

